

SHANTI - maart 2018 nummer 3, Erkenningsnr. P 908078

BELGISCHE THEOSOFISCHE VERENIGING

Hoofdzetel: Geuzenplein 8 te 1000 BRUSSEL

TAK VREDE GENT

Maandelijks nieuwsbrief voor levensvernieuwing en
algemene broederschap door vergelijkende
studie van wijsbegeerte, godsdiensten, wetenschap en esoterie

UITGEVER: Marcel Eeckman, Sisalstraat 1, 9000 Gent. Email: marcel.eeckman@telenet.be

KANTOOR VAN AFGIFTE: 9030 Gent-Mariakerke.

De doelstellingen van de Theosofische Vereniging zijn:

- Het vormen van een kern van de universele broederschap der mensheid, zonder onderscheid van ras, geloof, geslacht, kaste of huidskleur
- Het aanmoedigen van de vergelijkende studie van godsdiensten, wijsbegeerten en wetenschappen
- Het onderzoeken van de onverklaarbare wetten die in de natuur besloten liggen en van de vermogens die in de mens sluimeren

De vereniging is niet-sektarisch en bestaat uit zoekers naar inzicht.

*Haar eenheid berust niet op een gezamenlijk beleden geloof of wereldbeschouwing
maar op een gezamenlijk streven naar waarheid.*

Activiteiten deze maand

Studieavonden iedere maandag (behalve de 5de) van 19.30u tot 21.30u in het Kollekasteel te 9030 Gent-Mariakerke, Groenestaakstraat 66-68. Deelname is gratis en volledig vrijblijvend.

Meer info op www.theosofiegent.be en <https://www.ts-belgium.be/nl/>

Maandagen	maart 2018
05/03	Cursus Theosofie: Het etherisch dubbel of vitaal lichaam.
12/03	Elementalen en Elementaren. Uit : Geselecteerde artikelen deel 3 van HpB.
19/03	Lezing: 'Godsdienst in Mesopotamië'. Tweede deel.
26/03	Studieboek: 'Het Goddelijk Plan'. Barborka deel 1.

In dit nummer

- Innerlijke ontwikkeling bij kinderen - **C. Codd** 2
Aardbevingen en vulkaanuitbarstingen
- **D. Pratt** 9

De innerlijke ontwikkeling bij kinderen

Clara M. Codd

Kinderen moeten bovenal zelfvertrouwen, liefde voor alle medemensen, altruïsme en zachtheid jegens elkaar bijgebracht worden. En meer nog dan iets anders voor zichzelf denken en gedachten ontwikkelen. Wij moeten het zuiver automatische hersenwerk tot een absoluut minimum beperken en tijd nemen aan de ontwikkeling en de training mannen en vrouwen te kweken, die in intellectueel van de innerlijke zintuigen, vermogens en latente capaciteiten. Wij moeten het doel voor ogen houden, en moreel opzicht vrij zijn, onbevooroordeeld in alle opzichten en bovenal altruïstisch.

H.P. BLAVATSKY

De wedergeboorte

Hoe moeten wij tegenover kinderen staan? Laten wij vooropstellen, dat het kind niet aan ons 'toebehoort' en dat het evenmin kan worden beschouwd als een 'schone lei', waarop ouders en onderwijzers mogen schrijven wat zij willen. Het kind brengt zijn eigen karakter met zich mee en de eigenschappen en vermogens, die het in andere levens heeft ontwikkeld.

Als het al lijkt, of hij bepaalde eigenschappen van zijn ouders of van de grootouders heeft geërfd, dan is dat te wijten aan het soort stof, die gemakkelijker of op een andere wijze zekere factoren tot uiting brengt en die zijn ouders hebben verschaft evenals aan de geweldige vormende invloed van de omgeving tijdens de eerste levensjaren.

Er treden drie krachten in werking wanneer een ziel een bepaalde plaats in het leven moet bekleden.

Eerst is er de lijn van de algemene evolutie, die indien zij ongestoord wordt gevolgd, automatisch iedere ziel zou brengen in die omstandigheden, welke het best zijn toekomstige evolutie zou kunnen bevorderen. Maar deze kracht, waarlijk de 'gods wil' die alle dingen tot hun uiteindelijke vervulling en zaligheid brengt, wordt dikwijls tegengewerkt door twee andere krachten, het persoonlijke karma, ontstaan door iemands daden in afgelopen levens en de onverbreekbare banden, die in die levens met andere zielen gesmeed zijn.

Wanneer de tijd daarvoor rijp is, keert de ziel terug naar de aarde voor een nieuwe dag in de grote levensschool, na een lange rustperiode van rust en vrede in de innerlijke werelden, gedurende welke periode hij de lessen van de ervaringen in zijn laatste leven in zich heeft opgenomen en ze in zielskrachten heeft omgezet. Hij keert terug, een dag ouder, een beetje meer ervaren, met iets meer van zijn innerlijke vermogens ontwikkeld van hart en geest. Zo groeit hij van leven naar leven in de eeuwigheid en er zal een tijd komen, dat hij zeker volmaakt zal zijn geworden.

'Hier vormt hij vleugels voor zijn vlucht, naar het volmaakt model in zijn geest, dat de natuur hem nergens tonen kan.'

Tennyson.

Is de ziel zich bewust van zijn terugkeer? **Alleen de hoogst ontwikkelde.** Het ego is wakker en zich van de dingen op zijn eigen niveau bewust, maar is op deze lagere gebieden grotendeels onbewust en moet weer een ander lichaam vinden om zich erin uit te drukken en ervaringen op te doen. De terugkeer op aarde is verwant aan het verlaten ervan. In de laatste ogenblikken van zijn aardse leven ziet de ziel, als in een visioen het geheel van zijn afgelopen leven, terwijl hij teruggaat in de tijd, van de ouderdom naar de jeugd.

Er is hiervoor een heel werkelijke reden. Het is, alsof de geestelijke mens, die het strijdperk van het leven de rug toekeert, zich omwendt en het geheel overziet van deze dag van het leven die ten

einde spoedt, waar hij slaagde en waar hij mislukte.

Dan, als hij zich geheel heeft teruggetrokken, zinkt hij voor korte tijd in een vredige slaap, gedurende een tijd dat zijn geestelijk lichaam wordt aangepast aan een bestaan op het geestelijk gebied. Wanneer hij ontwaakt, ontdekt hij rondom zich hen, die hij liefheeft en die hem zijn voorgegaan naar de wereld na de dood.

Het leven aan de andere zijde, dat in toenemende mate gelukkiger en subtieler is, in werkelijkheid een proces van geestelijke assimilatie. In het algemeen wordt hier niets nieuws begonnen, maar het ego doorleeft een lange aaneenschakeling van gebeurtenissen, die uit zijn diepste innerlijk bewustzijn tevoorschijn treden. Tenslotte valt zijn psychisch omhulsel van hem weg en laat hem een korte tijdspanne in contact komen met de zegenrijke sfeer van de geestelijke gebieden. Wanneer dit proces voltooid is, wendt hij zich wederom tot de aarde.

Tanha, (Een woord in het boeddhisme dat de 'dorst' naar het stoffelijke leven aanduidt), komt in hem op, ongeveer zoals honger in iemand ontstaat, wanneer het voedsel verteerd is. Wanneer de aandacht weer naar het uiterlijke gaat, naar de wereld van objectieve ervaringen, dan veroorzaakt dit een soortgelijk psychisch cocon als dat, wat hij heeft afgelegd, zich om hem heen spint. Het is nog niet georganiseerd, het leven zal dat voor hem doen als hij leeft, maar ontstaat door de skandha's, ofwel de zaden van goede en slechte neigingen, overgebleven uit andere levens.

Deze beginnen te bloeien en de aurische uitstraling (die bij een kind zuiver wit is) te kleuren, zodra zij onder invloed komen van dezelfde eigenschappen die in de uiterlijke wereld werkzaam zijn. Wat zou het heerlijk zijn als kleine kinderen nooit iets lelijks, ruws of verkeerd horen of zien! Dan zou het goede en mooie in hen eerst tot wasdom komen en zodoende gedurende hun hele leven een overheersende invloed behouden.

De eerste zeven levensjaren van een kind zijn in vele opzichten de meest belangrijke, omdat in die korte periode zijn toekomstige groei, lichamenlijk

en geestelijk, bepaald wordt. Was het niet een van de Pausen, die zei: 'Geef mij een kind tot zijn 7de jaar, en de hele wereld mag daarna met hem doen, wat zij wil.'

Het stoffelijk lichaam is zo bij uitstek het voertuig van Karma, dat het voor de mens gebouwd wordt door een scharen van engelen. Nationaliteit, afkomst en omgeving, zijn karmische erfenissen uit voorbije levens. Diep in de innerlijke werelden zijn wij op elk ogenblik bezig met onze eigen toekomst te schrijven. Dit eeuwige, innerlijke gebied, waar alles, wat ooit gebeurd is, nog steeds gebeurt, wordt door de Hindoes Gupta Vidya ofwel verborgen register genoemd en door de Christelijke Bijbel 'het Levensboek':

'Uw ogen hebben mijn ongevormde klomp gezien; en al deze dingen waren in Uw boek geschreven, de dagen als zij geformeerd zouden worden, toen nog geen van die was'. (Psalm 139 16)

Het is gemakkelijk te begrijpen, hoe dit gedaan wordt. Alles is in feite een kwestie van golflengte of trilling. Terwijl wij handelen of spreken of denken, zenden wij een steeds wijdere cirkel van trillingen uit. De stem brengt ritmische golven in de lucht teweeg, gedachten brengen ritmische golven teweeg, die door Patanjali vritti wordt genoemd, op nog meer verfijnde vormen van stof. (Vritti: Yoga's-Chita-vritti-nirodhah is yoga die de warrelingen van het denken tegengaan).

Deze gedachten werken synchroon, hoewel veel verfijnder, snellere golven ontstaan op de omgevende en doordringen elkaar in nog meer verfijnde gebieden. Zodoende weerkaatst elke handeling, elk woord en ieder motief en gedachte van sfeer tot sfeer en tenslotte geregistreerd op die allerijlste gebieden, welke door de Hindoes worden aangeduid met Akasha en door de filosofen met het 'Eeuwig Nu'.

Het boek des levens, dat levende en bewegende boek, wordt bewaakt door machtige Intelligenties, in het Hindoeïsme de Lipika's of opschrijvers genoemd, in het Christendom in het algemeen de 'Engel van het Boek', die het Boek des Levens bijhoudt. Uit het geschrevene vormen deze grote Intelligenties het algemene plan voor iemands

leven, in welke omgeving hij geboren zal worden, van welk gezin hij deel zal uitmaken en de voornaamste onontkoombare gebeurtenissen in het komende leven.

De geschriften van de Moslims zeggen: Het lot van iedere mens wordt hem bij zijn geboorte om de hals gehangen. Dit is de werkelijke horoscoop, bekend aan de oude Chaldeeën, maar nog niet geheel herontdekt door de moderne sterrenkundigen. Wij moeten ons geen enkele vorm van noodlot of predestinatie voorstellen in het Karma van ons leven. Het is steeds een vloeiende, bewegende stroom, die te allen tijde kan worden veranderd of in een andere richting kan worden geleid, hoewel dit in het algemeen uitsluitend wordt gedaan door hen, die meer ontwikkeld zijn. De oude Indiërs beschrijven drie hoofdtypen van Karma.

In de eerste plaats de directe vorm, kleine gebeurtenissen die elke dag in ons leven voorkomen. Dan de gebeurtenissen, die voortvloeien uit oorzaken in vervlogen levens, die tevoorschijn komen als onverwachte belangrijke feiten. Tenslotte de opgehoopte Karmische oorzaken uit het verre verleden, die wachten op een geschikte gelegenheid om tot openbaring te komen. De meeste mensen leven aan de oppervlakte, maar diegenen, die opgehouden hebben, dit te doen, zelfs onbewust, die op een diepere wijze beginnen te leven, maken soms dit Karma vrij en dit kan schijnbaar tot meer moeilijkheden en rampen bijdragen, juist, als zij hun best doen.

Zodoende schijnen de goede mensen te lijden en de slechte welvarend te zijn, omdat de natuur niet van jonge zielen eist, dat zij lessen leren, die nog te moeilijk voor hen zijn. 'god' is getrouw. Hij zal niet gedogen, dat gij boven Uw krachten beproefd wordt.

Ulieden heeft geen verzoeking bevangen dan menselijke; doch God is getrouw, Die u niet zal laten verzocht worden boven hetgeen gij vermoegt; maar Hij zal met de verzoeking ook de uitkomst geven, opdat gij ze kunt verdragen.
(I Cor. 10: 13)

Maar eenmaal zullen de moeilijke lessen komen en zal een zwaardere tol geëist worden. 'Maar mocht gij ze niet doen, zie, dan zondigt gij tegen de Heer, en gij zult gewaar worden, dat uw zonde u vinden zal. Iemands levensplan daalt neer door rijen van verfijnde intelligenties, totdat het uiteindelijk in handen komt van een wezen, wiens taak het is om het op komst zijnde lichaam binnen dat van de moeder op te bouwen, terwijl het daarbij de grondstoffen van zowel de vader als de moeder gebruikt en soms ook een klein beetje van anderen in het gezin.

Menig moeder heeft beschreven, hoe zij onzichtbare invloeden om zich heen voelde gedurende haar zwangerschap. De ziel wordt in een bepaalde nationaliteit geboren, omdat het leven in dat bepaalde volk bepaalde eigenschappen kan ontwikkelen en voltoeien. Hij wordt geboren bij bepaalde ouders omdat hij met hen in vroegere levens was verbonden. Wij zouden eigenlijk nooit moeten spreken van de verwachte 'vreemdeling', want het is nooit een vreemdeling. Het is altijd iemand, die wij in het verleden kenden en van wie wij in de meeste gevallen hebben gehouden.

Als wij allen deze waarheid zouden inzien, zou dit ertoe bijdragen om een veelvuldig voorkomend kwaad uit te roeien. Het kind behoort ons niet toe, wij hebben het niet geschapen. Het kwam. onder onze hoede terwijl zijn lichaam nog jong en onrijp is, omdat wij hem in het verleden gekend en bemind hebben. Het kind wordt voor zijn geboorte door zijn moeder beïnvloed. Vandaar dat het wenselijk is voor een vredig en gelukkige omgeving voor aanstaande moeders. De oude Grieken plaatsten prachtige beelden voor de aanstaande moeder, opdat haar kind met mooie lijnen zou worden gevormd. Het is dus weinig verwonderlijk, dat zoveel onvolgroeide en misvormde lichamen in onze sloppen geboren worden.

De eerste 7 levensjaren: fysieke ontwikkeling

Onzichtbare engelen, deva's of Lichtenden, zoals zij in het Oosten worden genoemd, zijn aanwezig bij het geboorteprocess, evenals bij dat van het

sterven. Deze bijzondere engelen bezitten een grote schoonheid. Als het kind is geboren, wordt zijn stoffelijk lichaam blootgesteld aan de invloeden van de stoffelijke wereld die hem omgeeft, maar zijn innerlijke beginselen zijn nog omsluierd. Eigenlijk wordt het in opeenvolgende fasen geboren in perioden van 7 jaren, tot het volwassen is.

Gedurende het eerste tijdvak van 7 jaren leert het kind de stoffelijke wereld kennen en wordt daarom, zoals **Mevrouw Montessori** ons leert, bijzonder aangetrokken door kleur en vorm, hij wil dingen aanraken, ermee omgaan en proeven.

Moeders moeten niet verbaasd zijn als een klein kind geen begrip van moraal heeft en egoïst is; hij herhaalt in het kort de voorbije evolutie van het ras. Evenals voor de geboorte de foetus snel de lange perioden van de mens de lichamelijke evolutie doorloopt, waardoor het eerst als een vis is en later met een vacht bedekt als een dier, zo doorloopt het kind na de geboorte de voorbije psychische evolutie van het ras. Een klein kind is in zekere zin slechts een diertje, lief en bekoorlijk, en het voornaamste dat er voor hem toe doet is, dat hij zich veilig voelt, goede lichamelijke gewoonten aankweekt en in een hem welgezinde, vredige omgeving opgroeit.

Een liefhebbende atmosfeer is werkelijk van het grootste belang voor kleine kinderen, zij is als de veren die het nest bekleden en is zelfs noodzakelijk voor de lichamelijke groei van het kind. Een kind, dat niet bemind en geliefkoosd is door zijn moeder, is voor zijn leven gehandicapt. Nu kan men begrijpen, waarom er zoveel sterfgevallen zijn in weeshuizen en waarom dokters tegenwoordig vriendelijke en geschikte pleegmoeders aanbevelen voor kleine weesjes. Moederliefde moet kalm en diep zijn, wijs en begripkend, niet opwindend, hartstochtelijk of doortrokken van jaloezie.

Moeders realiseren zich niet, hoeveel kwaad zij hun kinderen doen door ongepaste emotionaliteit. Vrede, een sfeer van hartelijke, veilige vrede, is een eerste vereiste voor ieder kind. Ook moeten wij een klein kind niet voortdurend vragen om te redeneren of gevoelens te demonstreren. Deze

beide zullen op hun tijd wel komen, maar als wij ze teveel verhaasten, wordt, wat een kracht ten goede kan worden, vaak geschonden. Hoe dikwijls wordt een kind niet aangespoord om aan iets zijn aandacht te schenken. Dat dit onnatuurlijk is, kan men dan zien aan de ongewoon trillende oogjes van het kind.

De baby moet zijn eerste jaren wegslapen en in stilte bemind worden. Nog erger is de algemene moederlijke gewoonte om emotionele en onnatuurlijke gevoelens van een kind te eisen. 'Je houdt toch van Mams, is het niet? Je wilt mams toch zeker geen pijn doen?' Deze problemen vormen een druk op het hart en de geest van een kind, als hij ermee geconfronteerd wordt. Anderzijds wordt een prachtige, in knop zijnde bloesem in de aura van het kind dikwijls aangetast of voor het leven vernietigd door een ruwe en hardhandige behandeling.

Het lichamenlijk straffen van een kind doet dikwijls een onnatuurlijke seksuele opwindung ontstaan en een geestelijke strijd is in later jaren de oorzaak van een verdraaide en recalcitrante ziel. De verschrikkingen van de jeugd zijn zoveel en zo verschillend, dat men zich soms afvraagt, hoe de meeste mensen nog zo aardig kunnen zijn. Te veel babytaal is niet aan te bevelen voor kinderen en ze moeten zo vroeg mogelijk leren deelnemen aan het werk wat in de wereld te doen is, althans aan dat gedeelte van het werk, dat in en om het ouderlijk huis geconcentreerd is.

Weinigen realiseren zich, hoe vreselijk veel kinderen zich vervelen, speciaal de kinderen met rijke ouders. Arme kinderen nemen tenminste deel aan de taken in het leven, door boodschappen te doen of op de baby te passen, enz., maar het arme rijke jongetje of meisje heeft niets, dat de moeite waard is om gedaan te worden; hij moet maar de hele dag spelen en krijgt allerlei duur speelgoed, dat hem geen ruimte laat voor het botvieren van zijn creativiteit. Oudere kinderen hebben er behoefte aan, niet alleen om te voelen dat zij ergens bij horen, maar dat zij ook noodzakelijk zijn voor het welzijn en het werk in hun wereldje.

Alle kinderen moeten met zachtheid en respect behandeld worden. Hun lichamen mogen dan klein

en teer zijn, maar het ego erin is dat niet en kan wel ouder zijn in evolutie dan zijn ouders. De meeste volwassenen kunnen zich hun machteloze woede jegens de behandeling door oudere mensen herinneren, die hen 'stout' noemden (een term, die nooit door het kind begrepen wordt) en men vraagt zich af, hoe een kind zou opgroeien, dat van in de aanvang met nauwgezette consideratie en respect behandeld werd.

Gedurende deze eerste 7 jaren leert het kind onbewust zijn omgeving en de mensen om hem heen in zich op te nemen. Vandaar, dat het goede voorbeeld van zo overheersende betekenis is. Wij zeggen 'Kinderen doen ons zo graag na' en dat doen ze inderdaad; hun kleine aura's weerkaatsen als een spiegel de voorbijgaande stemmingen van de ouderen.

Mediamieke kinderen

Tot een leeftijd van ongeveer 7 jaar overschaduwet het onsterfelijke ego zijn nieuwe voertuig meer dan dat het erdoor omsloten wordt. Het wordt, hoewel het zich dit niet bewust is, met zijn nieuwe lichaam in contact gebracht door de engelscharen in dat ogenblik voor zijn geboorte, dat wordt genoemd 'het tot leven wekken van het embryo'.

Voor het innerlijk gezicht ziet die invloed eruit als een naar omlaag steeds nauwer wordende koker van licht, welke zich in de hersenen uitstort. Daardoor zijn sommige kinderen mediamiek en zijn zij zich tegelijkertijd bewust van zowel de stoffelijke als de geestelijke gebieden. Wij moeten niet denken, dat een kind met opzet onwaarheid spreekt als het over iets spreekt, dat de volwassenen niet kunnen zien.

Gevoelige kinderen zien de feeënwereld met zijn 'kleine mensjes', die net niet zichtbaar zijn voor de mensen, maar die voor het psychisch gezichtsvermogen van het kind wel bestaan. De feeën zijn de natuurlijke beschermers van bomen en bloemen en de lagere insecten en hoewel ze over het algemeen van elementaire intelligentie zijn, ze zijn sportief en imitatief en zich soms van kinderen bewust, zij zien ze en reageren dienovereenkomstig.

Vaak zal een kind een onzichtbaar kameraadje hebben, dat een fee kan zijn of een kind, dat het stoffelijk leven heeft verlaten; menig overleden moeder troost haar kinderen en speelt met hen als zij hun lichamen in de slaap verlaten hebben. Wie herinnert zich niet het mooie verhaal van Pater R. H. Benson over het eenzame jongetje, met wie O.L. Vrouw elke nacht speelde? Wij moeten onze kinderen verhalen vertellen en hen gedichten leren; de schoonheid die in hun verbeelding wordt opgewekt, zal hun hun leven lang bijblijven.

Het tweede 7~jarig tijdvak: Emotionele ontwikkeling

Ongeveer op het 7de jaar, als het echte gebit begint te komen, heeft een heel mooi verschijnsel plaats, dat door opmerkelijke ouders en onderwijzers kan worden waargenomen. Bijna plotseling lijkt het kind enigszins anders te worden, misschien niet zo engelachtig lief. Tot aan dit ogenblik heeft de beschermengel, die zijn lichaam heeft opgebouwd, hem ook sinds zijn geboorte bewaakt. Die engel neemt nu afscheid en het eigen goddelijke ego van het kind neemt de taak van deze engel over. In het geval van een groot genie komt dit soms veel eerder voor.

Daarom stelt, heel logisch, de Griekse Kerk het kind niet verantwoordelijk voor 'doodzonde' voordat het 7 jaar geworden is. Gedurende het tweede zevenjarige tijdperk, in de leeftijden van 7-14 jaar, wordt het emotionele deel van bewustzijn blootgesteld aan de schokken van de wereld. Vandaar, dat het veertiende jaar, wanneer de puberteit een aanvang neemt, wordt genoemd de periode, waarin sentimentaliteit de hoofdrol speelt.

Tot aan het 7de jaar bepaalt de uiterlijke, stoffelijke wereld de loop van het nieuwe leven, naderhand beginnen zich de innerlijke zintuigen en waarden te ontwikkelen. Daarom kan op deze leeftijd onderwijs worden gegeven door middel van beeldspraak en gelijkenissen en men kan zich geestelijke standpunten eigen maken. Aangezien het de emotionele natuur is, die nu tot bloei komt en zich ontwikkelt, kunnen liefde, waardering en barmhartigheid het best gedurende de beginjaren van de puberteit worden aangekweekt.

Op deze leeftijd moet kinderen bijgebracht worden van dieren te houden en deze te verzorgen, meer nog dan tijdens het eerste tijdvak van 7 jaar. Van de onrijpe geest kan nu veel hersenwerk geëist worden; het doet er niet zoveel toe, dat het kind niet volledig begrijpt wat het leert, want dit volledig begrijpen zal later wel komen. Omstreeks het veertiende jaar ontwaakt in jongens en meisjes de geslachtsdrift. Bij sommige kinderen en in sommige klimaten begint deze verandering op een jeugdiger leeftijd. Zij gaat vaak vergezeld van een ernstige storing in het zenuwstelsel, vooral bij meisjes.

Examens en geestelijke inspanning moeten voor meisjes op die leeftijd ontraden worden; maar al te vaak realiseren onderwijzers en moeders zich niet, wat deze grote verandering betekent voor de hele natuur van het meisje. Men moet op kiese wijze en met liefde de betekenis van de menstruatie aan haar uitleggen om het alzo te begrijpen dat dit de manier is waarop de natuur een nieuw leven doet ontstaan. Men moet de vrees en de ontsteltenis vermijden, die het gevolg kunnen zijn van onverstandige opvoeding in dit opzicht.

Bij jongens treedt de aanvang van puberteit niet zo zichtbaar, maar toch is er ook bij hen iets dergelijks gaande. Bij beide seksen is dit een periode van onevenwichtigheid in het zenuwstelsel en in de emotionele natuur en beiden kunnen worden overmand door vreemde buien van neerslachtigheid en angstaanjagende gedachteflitsen. Dit is de leeftijd, waarop religie en kunst krachtige middelen zijn tot het leiden en zelfs sublimeren van het scheppend leven in de jonge mens.

Kinderen zijn bijna altijd nieuwsgierig naar hun herkomst. Moet men hen dit uitleggen? Natuurlijk, maar dit moet op liefdevolle en zachte wijze, maar toch openhartig door de ouders geschieden.

Als de ouders deze verantwoordelijkheid niet op zich durven nemen, kan dit rampzalige gevolgen met zich meebrengen, wanneer inlichtingen worden ingewonnen bij onwetende kindermeisjes of door bedenkelijke verhalen van schoolkameraadjes. De belangrijke feiten van het leven kunnen zo mooi en zo eenvoudig worden

uitgelegd, dat naderhand geen enkele onreine gedachte over dit onderwerp het kind kan raken.

De derde 7~jarige periode

Mentale ontwikkeling gedurende het derde tijdvak van 7 jaar, tussen 14 en 21 jaar, begint de geest zich te ontwikkelen. In deze periode is het gezelschap van ouderen van bijzonder groot belang. Misschien zijn wij te ver gegaan met de verheerlijking van de jeugd als zodanig; de jeugd heeft de standvastige invloed van de ouderen nodig, evenals de ouders de stralende inspiratie van de Jeugd behoeft. Co-educatie is aan te raden en de scheiding van de seksen is onnatuurlijk; wanneer jongens slechts andere jongens gelijk zichzelf of onrijpe jonge leraren zien, resulteert dit in een vreemd gebrek aan ontwikkeling, dat eerst in latere jaren opgemerkt kan worden.

Een kind moet gezelschap hebben van leden van het andere geslacht van zijn eigen leeftijd, evengoed als geregelde omgang met volwassenen. Het moet zoveel mogelijk in aanraking komen met de werkers van de wereld in elke rang; laat hem de tuinman, de kok en de loodgieter helpen: hij zal dan in zijn volwassen jaren rijker zijn aan begrip en wijsheid en aan kennis van de geheimen van zijn eigen ziel.

Onze houding tegenover kinderen.

Ouders moeten filosofisch ten opzichte van hun kinderen staan en hun buien niet al te serieus opnemen, noch van hen verwachten, dat zij goede, brave kindertjes zijn, die op alles ja en amen zeggen. Veel moeders nemen alles van hun kinderen te ernstig op en deze kinderen zouden dikwijls beter opgroeien onder de hoede van een vriendelijke, gezonde verzorgster.

De ouders moesten er blij om zijn, wanneer hun kind een eigen wil toont en levendig en energiek is, want hij zal waarschijnlijk een grotere kans hebben om iets te bereiken dat de moeite waard is, dan de kleurloze automaat, die minder lastig is als kind.

Kinderen moeten niet teveel vertroeteld worden; het ego van het kind beleeft meer vreugde en groeit beter wanneer het erin slaagt iets zelf tot stand te brengen, hoe stuntelig dan ook. Binnen

redelijke grenzen moet hun toegestaan worden, dat zij hun eigen beslissingen nemen en hun eigen kleren kiezen, want, zoals een verstandige moeder zei, die ondervraagd werd over het feit, dat haar tienjarige zoon zijn eigen pak bij de kleermaker mocht bestellen: 'Hij moet zijn eigen zaken in het leven opknappen en hoe eerder hij daarmee begint, hoe beter.'

Hoeveel beter is dit, dan de mannen van in de vijftig nog aan moeders leiband lopen! Het vertrouwen van kinderen kan verworven worden, niet door erom te vragen, maar doordat de kinderen ontdekken, dat hun ouders altijd met begrip en zonder te veroordelen zullen luisteren, omdat deze ouders oprecht bezielde zijn van het verlangen om behulpzaam te zijn en niet om te domineren. Gelukkig de ouders, wiens kinderen van hen houden en hen eerbiedigen. Liefde en eerbied zijn geen vanzelfsprekende rechten van de ouders; zij moeten gewonnen worden.

De ouders mogen niet verwachten kameraad voor de jongen of het meisje te zijn; een oudere kan dat nooit helemaal zijn voor de jeugd en de jeugd wil dat ook niet op die manier. De jeugd geeft nood aan de trooster, de leraar, de gids, die klaar staat om met hun mee te leven, te helpen en die altijd sereen en begrijpend is. Hoeveel mooier is die verhouding, dan die van kameraad! Hoe heerlijk is de jeugd, maar toch kan ouderdom ook heel heerlijk zijn.

De geboorte van een ziel in een lichaam op aarde is een langdurig proces en wordt slechts voltooid vele jaren na de geboorte van het stoffelijk lichaam. Hoe prachtig is ook hier weer de intuïtie van de dichter! Deze waarheden worden op schitterende wijze uitgedrukt in het gedicht van [Wordsworth](#):

Onze geboorte is slechts een slaap en een vergeten.

De ziel, die met ons oprijst, onze levensster, heeft elders haar bestaan en komt van ver; Niet in volkomen vergeten, noch in uiterste naaktheid,

Doch in wolken van glorie komen wij van 'god', die ons tehuis is. De hemel omgeeft ons in onze kindsheid;

Schaduwen der gevangenis beginnen zich te sluiten om de opgroeiende jongen;

Maar hij aanschouwt het Licht en kent de Bron vanwaar het uitstraalt.

Hij ziet het in zijn vreugde; de jongeling, die dagelijks verder van het lichtend Oosten zich moet verwijderen, blijft steeds de priester der Natuur

En wordt op zijn pad begeleid door het stralend visioen.

Tenslotte ziet de man, hoe het uitblust en oplost in het licht van alle dag.

In sommigen sterven de stralende jeugdidealen nimmer volkomen uit en zij zijn de jeugdigen van harte, hoe oud zij ook mogen zijn. Menig man spot met de idealen uit zijn jeugd en zegt, dat hij nu verstandiger is maar dat hoeft niet noodzakelijk zo te zijn. Hij heeft slechts de scepter van zijn eigen majesteit neergelegd en afstand gedaan van de troon van eigen creatieve en imaginaire vermogens.

Helaas! Dat mensen deze kracht bezitten en nooit gebruiken, dit kriyashakti (kracht, scheppingsvermogen) van goden en mensen.

Uit: het boek 'De scheppende kracht' van Clara M. Codd. 1960

Aardbevingen en vulkaanuitbarstingen

David Pratt

Na een periode van ongeveer tien jaar is de Vesuvius opnieuw actief. Verscheidene maanden geleden begonnen de karakteristieke tekenen van een dreigende uitbarsting zich te manifesteren, bestaande uit een heldere vlam die uit de krater kwam,

die vooral 's nachts op grote afstand zichtbaar was, de wolken boven de berg waren verlicht met een rooskleurige tint, tot aan de avond van 1 mei de gesmolten lava naar de rand van de krater steeg en begon over de berg te stromen in twee vurige beken richting Pompeji. Het fenomeen ging gepaard met af en toe lichte schokken van een aardbeving en een bijna voortdurend onderaards geluid, dat leek op het gerommel van de wielen van een zware wagen op een geplaveide straat. (Betreft hier de eruptie van 1872)

Deze hernieuwde uitbarsting vestigt opnieuw de aandacht voor onderzoek naar de oorzaak van dergelijke verschijnselen, en het kan misschien sommige lezers van de Theosophist interesseren om deze oorzaken te onderzoeken en of die ernstige schade niet kon voorkomen worden op dezelfde wijze als het optreden van andere elementaire krachten die binnen de menselijke controle zijn gebracht.

In een beoordeling van een werk getiteld 'The Hollow Globe', (de holle aarde) dat enige tijd geleden in The Theosophist verscheen, is voldoende aangetoond dat de oude theorie, die de oorzaak zoekt van aardbevingen en vulkanen in een denkbeeldige vloeibare massa van gesmolten graniet, waarmee het binnenste van de aarde zagezegd zou gevuld zijn, geen echte basis heeft.

Het is daarom nutteloos om deze theorie verder te bespreken; maar er is nog een andere theorie die meer aannemelijker is en die de oorzaak van dergelijke verschijnselen zoekt in het bestaan van ondergrondse grotten van immense omvang, waar

enig brandbaar materiaal, zoals steenkool, gas of aardolie, ontvlamd is geraakt ofwel door zelfontbranding, hetzij op een mysterieuze manier ontstoken. Deze verklaring laat veel te wensen over vanuit een wetenschappelijk oogpunt; vooral

omdat elke hoeveelheid koolstof houdende afzettingen, ongeacht hoe groot ze zijn, ongetwijfeld binnen een bepaalde tijd zou zijn uitgeput; terwijl we weten dat de Vesuvius al vele eeuwen actief is, en de grote uitbarsting die de stad Pompeji verwoestte, vond plaats op 24 augustus, 79 na Christus.

We zijn daarom gedwongen om van deze theorie af te zien omdat ze van toepassing is op een verklaring van de algemene oorzaken van aardbevingen en vulkanen; bovendien zijn de aardbevingen die vaak voorafgaan aan of gepaard gaan met de uitbarsting van een vulkaan, verspreid over zo'n uitgestrekt gebied dat het idee van het bestaan van onderaardse grotten met overeenkomstige dimensies wordt uitgesloten.

De aardbeving van 1883, die gepaard ging met de verwoesting van een deel van het eiland Java, werd niet alleen gevoeld in Singapore en Hongkong, maar de golf strekte zich zelfs uit boven San Francisco.

Zulke uitgebreide grotten zouden inderdaad een eeuwige terreur voor de mensheid zijn, niet veel minder dan de explosietheorie die van de aarde een holle schil maakte, gevuld met vloeibaar metaal in een staat van gloed. Maar waarom zouden we aarzelen om dergelijke verschijnselen toe te schrijven aan de actie van elektriciteit, die overvloedig toereikend is om ze uit te leggen?

Het is niet lang geleden dat een vooruitstrevend denker een zeer rationele theorie over de oorzaak van donder, bliksem en regen naar voren bracht. Hij vestigde de aandacht op het feit dat

waterstofgas het minst specifieke soortelijk gewicht is van alle bekende gassen, en daarom natuurlijk naar de oppervlakte van onze atmosfeer moet stijgen en omdat er een constante toevoer van waterstof is, gevormd door de afbraak van organische stoffen, is het zeer waarschijnlijk dat de buitenste laag van onze atmosfeer bestaat uit een laag waterstof, die op de plaats van contact met de meer concentrische lagen van zuurstof, zoals elke scheikundige weet, een explosieve verbinding vormt.

Als de elektrische spanning tussen de twee lagen een bepaalde mate bereikt (ten gevolge van de wrijving veroorzaakt door de omwenteling van de aarde of anderszins) volgt een explosie, de waterstof combineert zich met de zuurstof en daalt af in de vorm van regen, hagel of sneeuw.

Op een vergelijkbare manier kunnen aardbevingen worden verklaard. Het is een bekend feit dat er elektrische stromen bestaan in het binnenste van de aarde, evenals in de atmosfeer, en het is ook een bekend feit dat bepaalde materialen in de aarde goede geleiders voor elektriciteit zijn, terwijl andere materialen niet-geleiders zijn.

Dit hoeft niet te worden aangetoond, omdat elke telegraafoperator weet dat hij niet van de ene stad naar de andere kan telegraferen tenzij de uiteinden van zijn draad verbonden zijn met de aarde. Het is verder bekend, dat als een sterke stroom van elektriciteit een bepaalde hoeveelheid weerstand ontmoet die wordt veroorzaakt door een slechte geleider, warmte en zelfs gloeiing voldoende is om mineralen te smelten.

Laten we nu veronderstellen dat een sterke stroom van elektriciteit door de aarde stroomt langs een

ader van mineraal, of een ander geleidend materiaal, een weerstand ontmoet die een massa biedt maar met een minder geleidingsvermogen, dan wordt er natuurlijk een grote hitte ontwikkeld, het omringend materiaal gloeit of smelt, de aardkorst expandeert en scheurt, het water van het oppervlak doordringt tot in de diepten, wordt afgebroken tot zuurstof en waterstof door de werking van de elektriciteit en op andere plaatsen verwoest door ontploffing, dan vinden de gassen een luchtopening door de krater van de vulkaan en de lava volgt, voortgestuwd door de hydraulische druk die erop rust.

Maar als deze theorie waar is en met het bekende feit, dat de waterputten in Torre del Greco (ligt aan de voet van de Vesuvius) bij dergelijke gebeurtenissen droog worden, ondersteunt dit onze theorie; dan lijkt het niet onmogelijk dat de gevolgen van aardbevingen relatief onschadelijk kunnen worden gemaakt op dezelfde manier als het effect van bliksem kan worden gewijzigd met kunstmatige middelen.

Als we in plaats van bliksemafleiders naar een voldoende hoogte sturen, zouden we ze naar een voldoende diepte sturen om als geleiders te dienen voor een overvloedige accumulatie van elektrische energie, zou het probleem misschien worden opgelost en zouden op zijn minst bepaalde plaatsen kunnen worden beschermd.

Uit: De Theosophist juli 1885, blz. 245-6.

H.P. Blavatsky

Diepe aardbevingen.

De meeste aardbevingen zijn ondiep, niet dieper dan 20 tot 25 km, en ontstaan wanneer stenen uit elkaar spatten en breken onder toenemende druk. Aardbevingen op veel grotere dieptes vormen een grote uitdaging voor het standaard aardmodel, want onder ongeveer 60 km moeten de rotsen zo heet en strak verdicht zijn dat ze taai worden; in plaats van catastrofaal onder druk te breken, moeten ze plastisch vervormen of stromen.

Toch vindt 30% van de aardbevingen plaats op diepten van meer dan 70 km, en sommige zijn tot 700 km vastgelegd. De meeste diep geconcentreerde aardbevingen komen voor in Benioff-zones (een seismisch actieve zone waar aardbevingen plaatsvinden); in de tektonische platen theorie worden deze diepgewortelde breukzones bestempeld als 'subductiezones', (is een zone waar een oceanische aardplaat onder een continentale of een andere oceanische [aardplaat](#) schuift ([subductie](#)), waar platen van de lithosfeer in de oceaan zogenaamd in de mantel van de aarde zouden duiken (hoewel er overvloedig bewijs is dat deze hypothese tegenspreekt).¹

Sommige diepe aardbevingen hebben Roemenië en de [Hindu Kush](#) echter geschud, waar geen 'subductiezones' zijn. Verschillende mechanismen voor diepe aardbevingen zijn voorgesteld, maar ze zijn allemaal betwistbaar.²

Zoals een modern leerboek het stelt: Het bestaan van diepe gebeurtenissen was een verrassende ontdekking omdat door de bestaande hoge pressie en temperaturen op deze diepte moeten de meeste materialen buigzaam vervormen, zonder de plotse broze breuk die ondiepe aardbevingen in de korst veroorzaakt. Zelfs vandaag is het fysieke mechanisme voor diepe gebeurtenissen niet goed begrepen en is het een voortdurende bron van onenigheid.³

De seismische straling van diepe aardbevingen is vergelijkbaar met die van ondiepe aardbevingen. Vroeger werden diepe aardbevingen gevolgd door minder naschokken dan ondiepe, maar er zijn aanwijzingen dat veel van de naschokken gewoon moeilijk te detecteren zijn en dat er veel meer

activiteit is op zulke diepten dan nu wordt aangenomen. Het feit dat diepe aardbevingen veel kenmerken delen met ondiepe aardbevingen

suggereert dat ze kunnen

worden veroorzaakt door vergelijkbare mechanismen. De

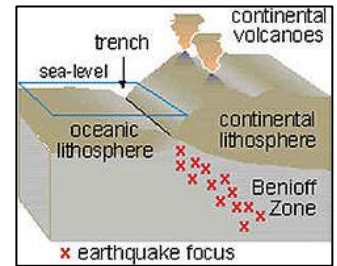
meeste aardwetenschappers zijn echter niet in staat het idee te koesteren dat de aarde op zulke

diepten onbuigzaam zou kunnen zijn.

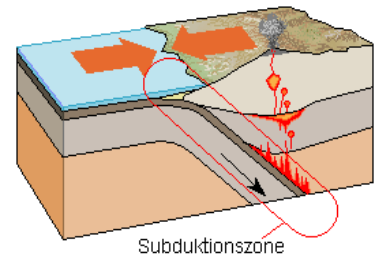
Een uitzondering is E.A. Skobelin, die de logische conclusie trekt dat, aangezien diep geconcentreerde aardbevingen niet uit plastic materiaal kunnen voortkomen maar aan een soort van druk in massief gesteente moeten worden gekoppeld, de compacte, onbuigzame [lithosfeer](#) moet zich tot een diepte van maximum 700 km uitstrekken.⁴ Aardbevingen op dergelijke dieptes zouden bijna verticaal moeten zijn.⁵

Er lijkt iets heel erg mis te zijn met wetenschappelijke theorieën over wat er bestaat en wat er diep in de aarde gebeurt. Op 8 juni 1994 explodeerde een van de grootste diepe aardbevingen van de 20ste eeuw, met een kracht van 8,3 op de schaal van Richter, 640 km onder Bolivia.

Een belangrijk kenmerk van de Boliviaanse aardbeving was dat deze zich horizontaal uitstreckte over een vlak van 30 bij 50 km binnen de wegglijdende plaat'. Dit ondermijnt de hypothese dat dergelijke bevingen worden veroorzaakt door [olivijn](#) in het 'koude' centrum van een vlakke plaat die plotseling wordt omgezet in mineraal, in een op hol geslagen reactie wanneer de temperatuur boven 600 graden Celsius stijgt. Het ondermijnt ook de theorie dat de

Wadati-Benioff zone

zwaartekracht toeneemt met de diepte; als dit voorstel waar was?

De versnelling als gevolg van de zwaartekracht is $9,8 \text{ m/s}^2$ aan het aardoppervlak en de heersende bedoeling is dat deze stijgt tot een maximum van $10,4 \text{ m/s}^2$ aan de kernmantelrand (2900 km), voordat deze in het midden van de aarde tot nul daalt. Maar niet alle aardwetenschappers zijn het erover eens.

Skobelin beweert dat de normale, naar beneden gerichte zwaartekracht kan worden vervangen door een omgekeerde, opwaarts gerichte kracht op diepten van 2700 tót 4980 km, en dat het algemeen aanvaard cijfer van 3500 kilobar voor de druk in het centrum van de aarde, is misschien een rang te hoog op de schaal van Richter.⁶

Aardbevingen en vulkanen hebben de neiging zich te concentreren langs bepaalde grote breuklijnen in de aardkorst. Het feit dat verhoogde geologische activiteit optreedt langs deze 'plaatranden' wordt soms geprezen als een van de grote successen van platentektoniek. Het is echter precies het hoge aantal aardbevingen en vulkanische activiteit waardoor geologen deze zone in de eerste plaats bestempelden als 'plaatranden'! Plaattektoniek werpt geen licht op aardbevingen die zich voordoen binnen platen.

Charles Officer en Jake Page verklaren: *'we weten heel weinig over de mechanismen die betrokken zijn bij dergelijke aardbevingen, maar soms verduidelijken effecten die je zou verwachten bij een gigantische interne explosie, ongewoon als een dergelijk concept zou kunnen verschijnen'*.⁷

Thomas Gold voerde aan dat de aarde tijdens haar vorming grote hoeveelheden koolwaterstoffen in haar binnenruimte vasthield. Hij stelde dat verschillende gassen soms worden vrijgegeven vanuit diepten van ongeveer 150 km, en wanneer ze de buitenste breekbare rotlagen binnendringen, verzwakken ze door nieuwe breuken te creëren of wrijving in bestaande fouten te verminderen, waardoor aardbevingen worden veroorzaakt of vergemakkelijkt.⁸

De uitstoot van gassen (bijv. methaan) uit de grond is al bekend dat het moddervulkanen aan land veroorzaakt, ronde pokervlekken op de bodem van de oceaan, en 'ijsvulkanen' of pingo's op ijsvelden. Koolwaterstoffen en waterstof zijn ook belangrijke componenten van de gassen die vrijkomen bij grote vulkaanuitbarstingen.

Pingo's bij Tuktoyaktuk, Noordwest Canada

Ooggetuigenverslagen leveren sterk bewijs dat gasemissies ook bijdragen aan het veroorzaken van aardbevingen in het algemeen, maar tegenwoordig negeren wetenschappers deze 'subjectieve' verslagen ten gunste van 'harde' seismische gegevens.

Uitbarstingen, vlammen, brullende en sissende geluiden, zwoele geuren, nevelen en mist, verstikking, fontein van water en modder, krachtig borrelen in waterlichamen – dit alles wordt vandaag waargenomen in samenhang met aardbevingen, net zoals ze in het verleden waren

Op basis van dergelijk bewijs stelden de ouden dat de beweging en uitbarsting van ondergrondse 'lucht' (dat wil zeggen gassen) vulkanen veroorzaakten als ze een uitlaat vonden en anders gegenereerde aardbevingen. Thomas Gold argumenteert dat dit mechanisme diepe aardbevingen zou kunnen verklaren, omdat hij gelooft dat het mechanisme van plots scheeftrekkende rotsen niet diep in het binnenste van de aarde kan optreden. Maar zoals al opgemerkt, kan deze overtuiging verkeerd zijn, en beide mechanismen kunnen op alle diepten van toepassing zijn.

Artikel van David Pratt. Opgemaakt in augustus 2000, laatst herzien in maart 2016.

Vertaald uit het Engels. E.M.

Referenties

1. Platen tektoniek: 'een paradigma dat wordt bedreigd', Journal of Scientific Exploration, 2000, blz. 307–52.
2. T. Lay en T.C. Wallace, Moderne wereldwijde Seismologie, San Diego, CA: Academic Press, 1995, pp. 17–23; H. Houston, 'Diepe bevingen brengt discussie op gang', Nature, v. 372, 1994, pp. 724–5;
3. R.A. Kerr, 'Boliviaanse beving, een mysterie', Science, v. 264, 1994, p. 1659; R.A. Kerr, 'De grootste diepe bevingen kunnen hulp nodig hebben', Science 1995; R. Monastersky, 'Grote aardbeving in Bolivia luidt de aardklok', Science News, v. 145, 1994, p. 391; C. Frohlich, Peter M. Shearer, Inleiding tot Seismologie, Cambridge University Press, 2009, E.A. Skobelin, in: C.W. Hunt (red.), Uitbreiding Geosfeer.
4. Calgary, Alberta: Polar Publishing, 1992, pp. 41–2.
5. Uitbreiding Geosfeer, pp. 35–6.
6. Charles Officer en Jake Page, verhalen over de aarde: paroxysme (heftige uitbarsting) en verstoringen van de blauwe planeet, New York: Oxford University Press, 1993, p. 52.
7. Thomas Gold, The Deep Hot Biosphere, New York: Copernicus, 1999, pp. 141–63; Thomas Gold en Steven Soter, 'De diepe aardse gashypothese', Scientific American, 1980, pp. 130–7.
8. Thomas Gold, The Deep Hot Biosphere, New York: Copernicus, 1999, pp. 141–63; Thomas Gold en Steven Soter, 'De diepe aardse gashypothese', Scientific American, 1980, pp. 130–7.

Wat zegt de Theosofie over aardbevingen en vulkaanuitbarstingen?

In Dialogen deel 1 van G. de Purucker antwoordt hij op de gestelde vragen:

Vraag: – Zou u ons iets willen vertellen over de oorzaken van aardbevingen en de gevolgen daarvan?

G.de.P – Als ik dat deed zou ik u iets zeggen wat tegenwoordig als heel onwetenschappelijk zou worden beschouwd, en dat toch een feit in de natuur is. Aardbevingen zijn natuurlijk karmische gevolgen. De onmiddellijke en materiële oorzaken van aardbevingen, ik zal de voortbrengende oorzaak buiten beschouwing laten, zijn bepaalde posities van de aarde ten opzichte van de zon en de maan.

Drie planeten zijn in het bijzonder verbonden met het zich voordoen van aardbevingen, namelijk Jupiter, Venus en Mercurius; daaraan zouden de krachtige invloeden van de maan en de zon moeten worden toegevoegd.

Aardbevingen zijn elektromagnetische verschijnselen. De voortbrengende oorzaak is niet

het over elkaar heen schuiven van de aardlagen noch de bewegingen van gesteenten tegen elkaar. Deze bewegingen zijn er, maar ze zijn de gevolgen van het ontladen – als ik het zo mag uitdrukken – van de elektromagnetische spanning.

Om het anders te zeggen: deze bewegingen weerspiegelen de ontlading van een stroom. Een aardbeving is slechts een verschijnsel dat optreedt indien er in de aarde elektromagnetische aanpassingen worden gemaakt.

En omdat de krachten die daarbij een rol spelen diepliggend en enorm zijn, zijn de gevolgen ervan verstrekkend en hebben een enorme uitwerking. In sommige landen veroorzaken aardbevingen diepe kloven in de aarde. Mij is verteld dat bij de aardbeving in San Francisco in 1906 een bepaald gedeelte van de hoofdweg letterlijk werd verlegd – twee of drie meter geloof ik.

Maar al die bewegingen van de aarde, met andere woorden aardbevingen, het beven, het schudden van de aarde, de spleten in de aarde, het scheuren van de aardkorst, het bewegen van gesteente over gesteente, zijn alleen maar de gevolgen van het ontladen van de elektromagnetische spanning.

Vraag: – Mag ik iets over aardbevingen vragen? Judge zegt dat de aarde dan gedurende een ogenblik plotseling vloeibaar wordt en dat er grote golven verschijnen.

G.d.P – Ja.

William Q. Judge zegt: (Uit de oceaan van theosofie, Blz. 137)

Aardbevingen kunnen volgens deze filosofie door twee algemene oorzaken worden teweeggebracht: ten eerste, verzakking of verheffing onder onze aardkorst als gevolg van hitte en stoom; ten tweede, elektrische en magnetische veranderingen die water en aarde tegelijk beïnvloeden. Laatstgenoemde hebben het vermogen de aarde plotseling vloeibaar te maken, zonder haar eerst te doen smelten, en veroorzaken zo reusachtige en heftige verplaatsingen in grote of kleine golven. En dit verschijnsel wordt ook nu soms in aardbevingsgebieden waargenomen wanneer soortgelijke elektrische oorzaken op kleinere schaal aan het werk zijn.

Vraag. – Ik heb gehoord dat mensen die grote aardbevingen hebben meegemaakt, deze buitengewone golven hebben gezien, alsof een tapijt wordt geschud – in het geheel niet zoals we onze vertrouwde, zogenaamd onbeweegbare grond kennen.

Maar er is nóg iets dat ik zou willen vragen: Judge zegt dat grote zielen worden geboren tijdens een aardbeving.

Dat is voor mij altijd heel moeilijk te begrijpen geweest, want de wetenschappers zeggen dat er ongeveer duizend of meer aardbevingen per jaar voorkomen, veel meer dan een per dag – lichte trillingen, geen grote maar zwakke golven.

Doelde Judge op iets speciaals of op iets esoterisch? Mijn vraag betreft vooral de grote zielen die worden geboren.

GdeP – Ik kan u zeggen dat u gelijk heeft. Ikzelf heb de aarde in golven zien bewegen. Ik was eens in San Diego County, minder dan 15 kilometer van San Diego. Ik was toen een jongeman. Ik was op dat moment op een ranch van een vriend, en ik nam een paar rozijnen uit een schaal in een

wijngaard, toen ik opeens dit dreigende, rollende donderende geluid hoorde. Ik kon niet direct vaststellen waar het geluid vandaan kwam, maar ik wist dat het een aardbeving was. Een of twee seconden later kon ik de aarde als de golven van een oceaan naar me toe zien rollen. Het vreemde was dat, toen de golven onder me door gingen, ik de trilling en de schok voelde, maar niet de rollende beweging, hoewel ik wist dat de golven onder mijn voeten doorgingen.

Het is waar dat er vele duizenden aardbevingen per jaar voorkomen; mijn eigen gevoel is dat op elk moment in een of ander deel van de wereld een aardbeving voorkomt. De aarde verkeert voortdurend in een staat van trilling. Wij mensen met onze onvolkomen en grove zintuigen nemen alleen kennis van de zwaardere en heviger aardbevingen.

Maar ik wil iets dieper ingaan op de oorzaak van aardbevingen. De oorzaak van aardbevingen is natuurlijk astraal; met andere woorden, ze weerspiegelen de geestelijke energieën en bewegingen die in de astrale en fysieke werelden tot uitdrukking komen als spanningen en het ontladen van spanningen. Bovendien komen aardbevingen niet alleen voor wanneer een grote ziel wordt geboren, maar vaak ook als een grote ziel sterft, want de dood is een ander soort geboorte.

Dit alles is heel onwetenschappelijk, maar natuurlijk zegt dat niet veel. Veel dingen die nu als wetenschappelijke feiten worden aangenomen, waren zelfs nog maar vijftien of twintig jaar geleden volslagen wetenschappelijke ketterijen. Men zou ze als 'bijgeloof' hebben bestempeld.

Elke keer dat een kind wordt geboren is er een beving, maar gewoonlijk zo klein, zo licht, dat die helemaal niet wordt gevoeld.

Een grote ziel kan het leven niet verlaten, dat is, tot een ruimer leven overgaan, wat een geboorte is zonder dat de aarde hierin meevoelt.

Wanneer dit gebeurt, maakt een grote geestelijke kracht zich los, en de aarde reageert daarop of met een storm, of met een aardbeving, en soms met beide. Met andere woorden, het sterven is een

elektromagnetisch verschijnsel en gaat gepaard met elektromagnetische verschijnselen.

Dit is natuurlijk esoterie, die tenslotte niets anders is dan een beschrijving van de waarheden van de natuur.

Maar ik kan me voorstellen hoe een natuurkundige dit soort uitspraken zou beschouwen. Ik zeg u dat er meer waarheid zit in sommige geliefde legenden van primitieve volkeren dan in de meeste academische handboeken van onze beschaafde landen. De reden daarvan is dat deze zogenaamd primitieve volkeren de verzwakte en gedegenereerde vertegenwoordigers zijn van eens wijze en machtige voorouders; en ze hebben in de vorm van mythen en legenden de herinnering bewaard aan deze wetenschappelijke kennis van hun ooit machtige voorouders.

G.de Purucker in Bron van het occultisme blz. 341 en 470.

De poollichtverschijnselen, die zo nauw samenhangen met de geheimzinnige werkingen van de aardse vitaliteit, houden verband met enkele van de meest occulte feiten betreffende de bestemming van de aarde en ook van al haar families van monaden.

Ik zou hieraan willen toevoegen dat zonder de ontspanning die door deze psycho-elektrische uitstromingen en instromingen wordt teweeggebracht, onze moeder aarde de meest verschrikkelijke rampen zou ondergaan.

Net als aardbevingen, hoe noodlottig die soms ook kunnen zijn, verspreiden de poollichtontladingen als een van hun functies de magnetische en elektrische energie die zich anders te veel zou ophopen binnen de aarde; en zo behoeden ze haar voor rampen, fysieke, psychische en astrale die

zonder die verspreiding van energie zouden plaatsvinden, en die zo verschrikkelijk zijn dat men in de hele geschiedenis geen voorbeeld kan vinden van wat er zou gebeuren als zo'n verspreiding van energie niet zou plaatshebben.

Een aardbeving vernielt een stad en meer dan honderdduizend mensen komen om. Is dat het kwaad per se? De aardbeving is een gebeurtenis, evenals de vloedgolf. Het is een wet in de natuur dat een oorzaak een gevolg teweegbrengt.

De natuur is in wezen en in al haar delen strikt harmonisch, en al haar werkingen zijn gericht op herstel van de harmonie, dat wil zeggen op evenwicht.

Wat we zaaien, zullen we oogsten. Niets gebeurt toevallig. En als iemand door een vloedgolf wordt gegrepen of bij een aardbeving het leven verliest, komt dat omdat hij zich door zijn vroeger karma in die omgeving heeft geplaatst. Hij oogst wat hij heeft gezaaid.

Het zou een waanzinnig heelal zijn indien karma niet bestond, als mensen het leven van anderen konden verwoesten en zelf buiten schot blijven. Zo werkt de natuur niet.

De mens is in zijn diepste innerlijk een god; en omdat hij zowel met de goddelijke elementen als met alle andere elementen van het heelal is verbonden, reageert de natuur op alles wat hij doet.

Hij heeft een vrije wil en oogst dus de gevolgen van alles wat hij denkt, doet en is.
